

သော်တာဆွေ

ခွဲရမ္မာ သည်းမြညာရယ်

ထိုည မသူနှင့်ကျွန်တော် မည်သို့ ခံစားကြရမည်ကို အထူးပေါ်ပြစရာ လိုတော့မည် မဟုတ်ပါ။
မသူအား ကျွန်တော်များများစားစား ပေးနိုင်သော အခြေလည်း မရှိတော့ပါ။
ကျွန်တော် တတွတ်တွတ်မှာသည်ကား—
‘မသူ အမောင်မရှိရင် ဒီကသာမှာ မနေနဲ့တော့နော်။ မသူမှာ အမေရှိတယ်ဆို၊ ရွာပြန်ပြီးတော့
မိသူအမေနဲ့ အတူတူနေပေါ့နော်’
သူသည် အပြေမပေး မျက်ရည်များသာ တတွေတွေ ကျလျက်။
ကျွန်တော်သည် မျက်ရည်များကို သုတ်ပေးကာ—
‘ပြောစမ်းပါကွယ်၊ ရွာကိုပြန်မယ် မဟုတ်လားလို့’
သူ့မျက်ရည်တွေကား သုတ်၍မနိုင်ပါ။ တစ်ပေါက်ပြီးတစ်ပေါက် မျက်ရည်မိုး ရွာချ နေ၏။
‘အို...ပြောစမ်းပါကွယ်၊ ကိုယ် ဟိုရောက်ရင်လေ မသူ ရင်းနှီး စားဖို့၊ ဟိုဘက်ခန်းက
စာရေးကြီးကတစ်ဆင့် ငွေပို့လိုက်မယ်’
သူ့နှုတ်က ဘာမျှမပြော။ မျက်ရည်တွေသာ တရဟော။
ကျွန်တော်သည် အားမလိုအားမရနှင့် သူ့ပန်းလေး နှစ်ပက်ကို ကိုင်ကာ—
‘ဟင့်...ကြည့်စမ်း၊ သူ ရွာကို ပြန်မနေချင်ဘူး ထင်ပါရဲ့၊ ဘာလို့လဲ၊ ပြောစမ်း— ပြောစမ်း’
သို့တိုင်လည်း ဘာမျှမပြော။
‘ဘာလို့လဲဟင်၊ အမေနဲ့ ရန်ဖြစ်ထားလို့လား၊ ရွာသားတွေနဲ့ မတည့်လို့လား၊ ဘာပဲ ဖြစ်ဖြစ်
ပြန်နေကွယ်၊ ပြန်နေရင်နေမယ် မဟုတ်လား၊ အမောင်စိတ်ချမ်းသာအောင် ခေါင်းလေးသာ
ညိတ်ချလိုက်စမ်းပါ မသူရယ်၊ အချစ်ရယ်’
ကျွန်တော့်နှလုံးသားက တခုနဲ့တခု ခုန်လှသည်။ ရင်ချင်းအပ်လိုက်လျှင် တစ်ပက်နှင့် တစ်ပက်
တူနှင့် နှက်နေတိသို့။
ထိုနေ့ညကား ကျွန်တော်တို့သည် တစ်ရေးမျှပင် မှေးစက်ခဲ့ကြသည် မထင်။
ဘာမျှ နားမလည်ရှာသော သူ့သား ဖိုးကကောင်းလေးသည် ခါတိုင်းကဲ့သို့ပင် လင်းကြက်နိုး
တွန်သံကျူးလိုက်လေပြီ။
‘အောအီးအီးအွတ်’

ဟိုအနောက်ဘက် တောင်ကုန်းကြောင် တောင်တန်းဆီက ယောက်ပခွေးခေါ်ငှက်တို့ သည်
အရုဏ်ဦးကိုမျှော်၍ ‘ယောက်ပခွေးခေါ်...ယောက်ပခွေးခေါ်’ ဟု ကြားရ သူတို့၏ စိတ်ထဲမှ ပီပီသသ
ရွတ်ဆိုသည်ဟု ထင်ရသော တေးသံသာသာလေးဖြင့် ချိုချို နူးနူး ခွန်းဆင့်ကာ ကျူးရင့်လိုက်လေသည်။
‘ဟင်း...သူ့အသံလေးက သိပ်သာယာတာပဲနော်’

‘ဟုတ်တယ်အမောင်၊ ကြည်နူးပြီး လွမ်းစရာလဲ ကောင်းတာပဲ’
ခါတိုင်းနေ့များ၍ ကျွန်တော်တို့ ဤအချိန်မှာ အိပ်ရာက နိုးလျှင် နှစ်ယောက်သာ တီးတိုးပြောနေကြ၏။

ယခုမူကား ကျွန်တော်တို့သည် ဤအသံတွေသို့ အရသာ မခံနိုင်။ မသူမူကား ကြားဟန်မျှမတူ။ နှစ်ယောက်သား အိပ်ရာမှ ထကြ၍ မျက်နှာသစ်ကြပြီး...။

မသူသည် ၁၉၄၇-ခုနှစ်၊ ဇန်နဝါရီလ ၂၆-ရက်၊ ဗုဒ္ဓဟူးနေ့ ညဦးပိုင်းတွင် မိုးညှင်းမြို့ ဘူတာဝင်းအတွင်း တည်းခိုခန်း၌ ပူးပေါင်းခဲ့သော သူ့အိပ်ရာနှင့် ကျွန်တော့် အိပ်ရာ နှစ်ခုကို ယခု ဇွန်လ ၆-ရက်၊ တနင်္ဂနွေနေ့ လင်းအားကြီး အချိန်တွင် ကသာ ဘူတာဝင်းရှိ ကျွန်တော်တို့ အိမ်တန်းလျားကြီး၌ သူ့အိပ်ရာ ကိုယ့်အိပ်ရာ ခွဲခြမ်းနေရပေပြီ။

ကျွန်တော် မကြည့်ရက်နိုင်။ ရင်ထဲမှာ ဆို့နင့်၍ လာသည်။

သဘောဆင်းရဲနဲ့ အချိန်ရောက်၍ အနီးပါးနားက မိတ်ဆွေတွေ နှုတ်ဆက်ပြီး နှစ်ယောက်သား အိမ်ခန်းမှ ဆင်းခါနီး၌ ကျွန်တော်သည် သူ့ကိုယ်ကို နောက်ဆုံးပွဲပက်ခြင်း ပြင် အားရ ပါးရ ပွဲပက်လိုက်ကာ-

‘မသူ အမောင် မှာခဲ့တဲ့အတိုင်း ရွာကိုပြန်နေနော်၊ နေမယ်မဟုတ်လားဟင်၊ ပြောစမ်း ဟောဒီပါးခပ်ကလေးက’

သူသည် နှုတ်ကလည်းမဟ၊ ခေါင်းကလည်းမညိတ်။ မျက်ရည်တွေသာ တစ်မိမိ ကျနေပြီးမှ သူ့ရင်ဘတ်ထဲက ဧကန်တိကလေးတစ်ခုကို ထုတ်လိုက်၏။

‘ရော အမောင်၊ အမောင်သိချင်တာတွေ ဟောဒီအထဲမှာ အကုန်ပါတယ်၊ အခု မပတ်ရဘူးနော်၊ သဘောထွက်သွားမှ ပတ်’

ဧကန်တိပေါ်၌ကား မိန်းမလက်ရေး။ မသူလက်ရေး။ ဧကန်တိ တတတ် တောသူမလေး လက်ရေးဖြင့် ‘အချစ်ဆုံး အမောင်’ တဲ့။

ကျွန်တော် သူ့ဧကန်တိကလေးကိုနမ်း၍ အိတ်ထဲသို့ ထည့်လိုက်သောအခါ၌ သူ ဆုံးဖြတ်ချက် ချပြီးဟန်နှင့် အပြုံးပန်းကလေးပင် ညှိုးနွမ်းစွာ ပွင့်လိုက်ကာ-

‘ကဲ...အမောင်ရေ သွားကြမယ်၊ အချိန်တော်ပြီ’ တဲ့။

ကျွန်တော်တို့ ဆိပ်ကမ်းသို့ ဆင်းခဲ့ကြရာ၌ ကျွန်တော်က အဝတ်သေတ္တာကိုဆွဲ။ မသူက မိုးကံကောင်းလေးကို ရင်ခွင်ပိုက်လို့။

‘လာ သားလေး၊ နင့်ပေပေကို လိုက်ပို့ကြရအောင်’တဲ့ သူ အိပ်တန်းက ကြက်ကလေးကို ပမ်းပြီး ပြောခဲ့တာလေ။

ယခု မိုးကံကောင်းမှာ ဟိုနေ့က ကိုမူကြက်ကြီးနှင့်ခွပ်သော ခွပ်ပေး(အနာပေး)တွေ ကွာ၍ မျက်နှာလေး ပြန်ပြီး နီရဲလှပနေပြီ။ သူသည် ရှစ်လကိုးလသား ကြက်မကြီး အရွယ် ရောက်နေပြီဖြစ်၍ လမ်းကကြက်တွေမြင်လျှင် တစ်ချက်တစ်ချက် တွန်လိုက်သေး။ ခွပ်ပေးနေပြီ ဖြစ်၍ ကြက်မချင်းမြင်လျှင် ဆင်းခွပ်ချင်စိတ်နှင့် မသူလက်ထဲက ရုန်းကန်သည်။ သူ့အမေက မြဲမြဲကြီးပိုက်လို့။

ကသာမြို့ နံနက်ခင်းကား မိုးနှင်းကလေးတွေ ညင်းညင်းတွဲတွဲနှင့် ပတ်ဝန်းကျင်မှာ ဝေလို့ရီလို့။ ကျွန်တော်တို့ ဘူတာဝင်းထဲကထွက်၍ မြစ်ကမ်းပေါ်တက်မိလျှင် ရှေးဦးစွာ မသူ နှင့်ကျွန်တော် ရေကူးရင် တူတူပုန်းခဲ့သော မြစ်ကကွေ့လေးသို့ ရောက်သည်။ ထိုမှ လူတွေ စည်ကားနေသော သဘောဆိပ်။

တိုင်ရီသည် ဧရာဝတီ ပလိုတီလာ နှစ်ထပ်သဘော့ငယ်ဖြစ်၍ ကျွန်တော်တို့ အပေါ် ထပ်သို့ တက်ခဲ့လျှင် အစ်ကိုသည် သဘော့ဦးပိုင်း ကေမင်အခန်းဝမှ ကျွန်တော့်ကို ဆီးကြို နေသည်။ အိပ်ရာလိပ်ရွက်၊ ကြက်ပလေးပိုက်ထားသော ကျွန်တော့်နောက်က မသူကိုမြင်လျှင် မည်သူမည်ဝါဟု သိပြီးဖြစ်သော်လည်း သူ့မျက်နှာက အပြုံးမစွက်သဖြင့် ကျွန်တော်က မိတ်ဆက်မပေးတော့ပေ။

ကျွန်တော် အခန်းထဲဝင်ပြီး မိမိအိပ်ရာမည့်ခုံပေါ်၌ ကျွန်တော့်လက်က အဝတ်သေတ္တာ ကို ချလိုက်လျှင် မသူလည်း သူ့ခေါင်းပေါ်က အိပ်ရာလိပ်ကို ထိုင်ခုံပေါ်သို့ ချလိုက်ပြီး ကြက်ကလေးကိုတော့ သူ့လက်ကမလွှတ်ဘဲ အခန်းပြတင်းဝမှ မြစ်ပြင်ကို ကြည့်နေသည်။

ဆိပ်ကမ်းမှာ လူတွေ စည်စည်-စည်စည်၊ စုရုံးစုရုံးနှင့်ကမ်းနဖူးတည့်တည့်မှာတော့ ၁၉၄၉-ခုနှစ်၊ နိုဝင်ဘာလတွင် ကျွန်တော် ကသာရောက်ရောက်ချင်း ဆန်တက်ခပ်သည့် ပွဲရုံ လေးတစ်ခု၊ ကျွန်တော်က

ရှေးဟောင်းနှောင်းမြစ်တွေ ပြန်တွေး၍ မျက်စိထဲမှာတရားရေး။ မသူကတော့ ဘာတွေတွေးနေမှန်းမသိ။ ကြက်ကလေးက သူ့ရင်ခွင်၌ပင်။ ကျွန်တော့် အစ်ကို လည်း ဘာမျှမပြော၊ သူ့အိပ်ခုံပေါ်၌ တုံ့ကိုတာဝေ ထိုင်နေသည်။ ရင်ထဲ၌ အသီးသီး ခံစားမှု တွေရှိသည်ကတော့ အမှန်။ အစ်ကို့စိတ်ထဲမှာတော့ ငါ့ညီ ကသာမှာ သောင်တင်နေတာ ဒီကောင်မကြောင့်ဆိုသော ဒေါမနဿ၊ ကျွန်တော်နှင့်မသူကတော့ သက်ဆုံးတိုင် ခွဲရတော့ မည့် လင်မယား။

သို့နှင့် အချိန်သည် တစ်စတစ်စ ကုန်၍လာရာ နောက်ဆုံး သင်္ဘောထွက်တော့မည်။ မလိုက်သူတွေ အောက်ပြန်ဆင်းကြတော့ ဟူသော သတိပေး ဥဩဆွဲလိုက်လေသည်။

ယင်းမှ မသူသည် အသက်ဝင်လာသလို အခန်းပြတင်းဝမှ အတွင်းဘက် ပြန်လှည့်လာကာ အိပ်ခုံပေါ်ထိုင်နေသော ကျွန်တော့်ရှေ့မှောက်၌ ဇူးထောက်ကလေးထိုင်ပြီး သူ့ကြက်ကလေးကို ဘေးသို့ချ၍ ကျွန်တော့်ကို ရှိခိုးကန်တော့လျက်-

‘သွားပေတော့ အမောင်ရေ’

ယင်းအခိုက်၌ ကြက်ကလေးကလည်း ကျွန်တော့်ခြေစုံကို မနာမကျင် လာ၍ဆိပ်လေ ရာ ကျွန်တော့်စိတ်ထဲမှာ မသူသူး ဖိုးကံကောင်းကလေးကလည်း ‘အပေကြီးရေ သွားပေတော့’ ဟု ပြောလိုက်သည့်အလား ခံစားရ၍ ကျွန်တော့် မျက်ရည်တွေ မျှိုတက် လာပါသည်။

မသူသည် ကျွန်တော့်အား ဦးသုံးကြိမ်ချပြီးနောက် ကြက်ပလေးကို ကောက်ယူကာ ထိုင်ရာမထ၍ အခန်းပြင်သို့ ထွက်သွားပါလေတော့၏။ ကျွန်တော်လည်း အခန်းပြင် ထွက်ကာ မသူ လှေကားမှ အောက်ဆင်းသွားသည်ကို ကြည့်ပြီးနောက် ကမ်းပေါ်ကိုမြင်ရ သော သင်္ဘောလက်ရန်းဆီသို့ ပြေးသွားကာ အောက်သို့ ငုံ့ကြည့်နေသည်။

ဟော....မသူ သင်္ဘောထဲကထွက် ကုန်းပေါင်ပေါ် တက်လာပြီ။

ကုန်းပေါင်ကဆင်းသည်။ မြစ်ကမ်းပေါ်တက်သွားပြီ။

ကျွန်တော့်ကို ပြန်ကြည့်လိမ့်မလားဟု နောက်ဆုံး လက်ပြနွှတ်ဆက်ရန် ကျွန်တော့်လက် အသင့်ပြင်လို့-

သို့သော် မသူသည် သင်္ဘောကို လုံးဝ လှည့်မကြည့်တော့ပါ။ ကျွန်တော့်ကိုများ စိတ်နာသွားပြီလား၊ သူ့လက်ကလေးနှစ်ဖက်က သူ့သား ဖိုးကံကောင်းလေးကို ကျစ်ကျစ် ပါအောင် ရင်ခွင်ပိုက်ပြီး ကျွန်တော့်ဘက်ကိုတော့ ကျောပေးလို့၊ ဝေးသည်ထက် ဝေးဝေး သွားပြီးနောက် လမ်းတစ်ဆစ် ချိုးလိုက်တော့ ကျွန်တော့်မျက်စိမြင်ကွင်းမှ လုံးဝ ပျောက်ကွယ်သွားပေပြီ။

ယင်းအခိုက် တိုင်ရှိသည် နောက်ဆုံးဥဩကို ဆွဲလိုက်ပြီးနောက် ဘေးတိုက်ဦးခြာ ကမ်းကခွာလေပြီ။

ထိုမှ သင်္ဘောထွက်မှ ပတ်ပါဟုပြော၍ မသူပေးလိုက်သောစာကို ကျွန်တော့်အိတ်ထဲမှ ထုတ်လိုက်တော့၏။

(မှာထားပါရစေ၊ မသူ စာကောင်းကောင်း မရေးတတ်ပါ၊ ထို့ပြင် သူနှင့်တွေ့ကြုံခဲ့ရ သော လူများ၏ နာမည်၊ ရာထူး၊ ဂုဏ်ဒြပ်များကို အမှန်အတိုင်း ဖော်ပြထားပါသဖြင့် ကျွန်တော်က ပျောက်ပျက်၍ မည်သူ့ဂုဏ်ကိုမျှ မထိခိုက်အောင် စာလည်းဖြေပြန်ရန် ပြင်ဆင် ရေးသားလိုက်ပါသည်။)

မိသူအကြောင်းစစ်မြစ်ကို သိလှချင်တဲ့ အမောင်ရေ-

ဟုတ်တိုင်းမှန်ရာ မချန်မခြင်း ပြောလိုက်မယ်ပဲ၊ ပါးစပ်နဲ့ဆိုရင် မရဲပါဘူး၊ စာနဲ့မှ အကုန်ရေးတဲ့တော့တာ၊ ကျွန်မဟာ အခု အသက်(၁၉)နှစ်၊ ဟို ဂျပန်ခေတ်မှာ ကျွန်မ (၁၆)နှစ် အပျိုဖြစ်လို့ အရွယ်ရောက်ခါစ ကျွန်မတို့ရွာမှာဆိုရင် ကျွန်မက ညီအစ်မသားချင်း တွေထဲမှာ ထွန်းပြီးတော့ သူများနဲ့မတူအောင် ရုပ်ရည်က လှခဲ့တာပဲ၊ ဒါနဲ့ အတော်ပဲ လှဂုဏ်မောက်ပြီး ကိုယ့်ရွာကလူတွေဆိုရင် စိတ်ကူးမထည့်၊ မြို့ပေါ်က ရောက်လာတဲ့ လူချောချောတစ်ယောက်နဲ့ ကျွန်မ ကြိုက်ပါရော။ ကြိုက်တယ်ဆိုရင်ပဲ အရူးအမူး၊ သူခေါ်ရာ ကို ခိုးရာလိုက်ခဲ့တာပဲ၊ ကသာမြို့ရောက်တော့ သူ့ဦးကြီးဆိုတဲ့

မန္တလေးက မကြာခင်တုန်းက မှ ပြောင်းလာတဲ့ ရဲအရာရှိကြီးအိမ်မှာ နေရတယ်။ နောက်တော့ အဲဒီလူကြီးဟာ တခြားလူ ဟုတ်ပါရိုးလား၊ ကျွန်မ ဒုတိယ ယူရတဲ့ လင်ကြီးပေါ့။

ဖြစ်ပုံက ပြောရမှာရှက်လိက်ပါဘိ။ ကျွန်မတို့ သူ့အိမ်ရောက်တော့ ၁၀-ရက် လောက်ပဲရှိသေးတယ်။ တစ်နေ့ခင်းလုံး ကျွန်မတစ်ယောက်တည်း အခန်းထဲမှာ အိပ်ပျော် နေတုန်း အဲဒီလူကြီး ဝင်လာပြီး ကျွန်မကို မတရားကျင့်တယ်။ အဲဒါကို ကျွန်မယောက်ျား ပြန်လာလို့ ပြောပြတော့ သူက ဘယ်နှယ်ပြောတယ်မှတ်သလဲ၊ အဲဒါ လူတင်ပါလို့ နွားကျား လိုက်တာ၊ နင်ဟာ နည်းနည်းမှ သစ္စာရှိတာ မဟုတ်ဘူး၊ နင့်လင်ကြီးနဲ့ပဲ နင်နေခဲ့ပေတော့ ဆိုပြီး သူ အိမ်ကဆင်းသွားတယ်။ အဲဒီတော့ သူ့ဦးကြီးဆိုတဲ့လူကြီးက ‘ကဲ...မထူးတော့ ပါဘူး၊ မင်းကို ငါ တကယ်ချစ်တယ်၊ ငါ့မှာလဲ သားမယားမရှိဘူး၊ မင်းကို ကောင်းကောင်း မွန်မွန်ထားမယ်’ ဆိုပြီး ခရီး ဆက်တော့တာကိုး၊ အဲဒါ ကျွန်မအပြစ်လား အမောင်။

အမှန်ကတော့ ကျွန်မ နောက်မှသိရတာက သူတို့ချင်းက အချိတ်အဆက် အမောင်ရဲ့၊ အဲဒီအကောင်က ကျွန်မကို ငွေတစ်ထောင်နဲ့ ရောင်းခဲ့တာလေ၊ ဒါနဲ့ ကျွန်မဟာ ဇွတ်မိုက်ရတော့တာပေါ့။ အဲဒီလူကြီးက ကျွန်မကို မယားအဖြစ်နဲ့ အတော်ပဲ ကြင်ကြင်နာနာ မြှောက်စားထားပါတယ်။

ဒါပေမယ့် အခုထိ ကျွန်မ ကလေးမမွေးနိုင်အောင် တားဆွေးတွေ ကျွေးပစ်ခဲ့ တာက အဲဒီလူကြီးပဲ အမောင်ရေ၊ ကျွေးမှာပလေ၊ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ကျွန်မနဲ့အတူပေါင်း လို့ ခြောက်လလောက်လဲကြာရော သူ့သားမယားတွေ မန္တလေးက လိုက်လာတာပဲ၊ အဲဒီတော့ ကျွန်မကို သူ့အိမ်ကြီးပေါ် မထားတော့ဘူး၊ ချောင်ကျကျနေရာမှာ အိမ်ကလေး တစ်လုံး ငှားပေးထားတယ်။

အဲဒီအခါမှာ လူမိုက် အောင်သင်းက ကျွန်မရဲ့အစောင့်ထိန်းပေါ့၊ သည့်ပြင် လူဆို ယင်ဖိုမှ မနားရပါဘူး၊ အဲဒီလူကြီးပဲ ကျွန်မဆီကို လာချင်တိုင်း လာတယ်၊ ခေါ်ချင်တဲ့ နေရာ ခေါ်သွားတယ်၊ အမယ် သူက ပြောလိုက်သေး၊ သူ့မယား သေနာမကြီးဟာ မကြာခင်ပြန်မှာ၊ အဲဒီတော့ အစိုးရအိမ်ကြီးမှာ အတူတူ ပြန်နေမယ်တဲ့၊ ကျွန်မ မိတောသူက ယုံမိတာပေါ့၊ ဒါပေမယ့် နောက် ခြောက်လလောက်လဲ ကြာရော၊ အဲဒီလူကြီး ဟာ သူ့အလုပ်နဲ့ ပြောင်းသွားရပါရော၊ ကျွန်မကတော့ အိမ်ကလေးတစ်လုံးနဲ့ အောင်သင်း က အစတော့ တော်ပါသေးတယ်၊ သူ့ဆရာကတော်အဖြစ်နဲ့ လက်ဖျားနဲ့တောင် မတို့ပါဘူး။

အဲဒီတော့ ကျွန်မမှာ ရွာပြန်ရကော်၊ ဆက်နေရအခက်နဲ့ အကျပ်တွေ အောင်သင်းက ကျွန်မကို အရာရှိတစ်ယောက်က ရချင်တယ်ဆိုပြီး ဆွယ်ပေးတယ်၊ အဲဒီ လူဟာ ကျွန်မရဲ့တတိယလင်ပေါ့၊ သူနဲ့ ကျတော့ အဲဒီအိမ်ကလေးမှာပဲ တိတ်တိတ်ပုန်း မယားလေ၊ ဒါပေမယ့် အဝတ်အစားတွေ မပြတ်ဝယ်ပေး၊ ပိုက်ဆံ ပောပောသီသီပေး၊ ပွဲတို့ ရုပ်ရှင်တို့ သွားကြည့်ချင်ရင် အထိန်း အောင်သင်းက လိုက်ပို့နဲ့ ကျွန်မတို့ တောရွာအနေနဲ့ မတူတော့ (ဝန်ခံပါရဲ့) ကျေနပ်မိတာပေါ့။

ဒါပေမယ့် လင်များရမယ့် ကျွန်မမှာ အဲဒီဆရာနဲ့ ခုနှစ်လလောက်ပဲ ကြာလိုက် တယ်၊ သူ့အလုပ်နဲ့ တစ်ရပ် တစ်ကျေး ပြောင်းပြေးရပါရော၊ အဲဒီအခါမှာ ကျွန်မ လင်ဆွယ် ပေလို့ မြက်မြက်တွေ့နေတဲ့ အောင်သင်းက နောက်တစ်ယောက်နဲ့ ဆောင်ကြဉ်းပေးပြန်ပါ ရော၊ အဲဒီလူကျတော့ ဟို အစဉ်းနှစ်ယောက်လောက် အဆင့်အတန်း မမြင့်ဘူး၊ ရာထူး ခပ်ငယ်ငယ်ပဲ၊ ဒါပေမယ့် သူက အောက်ဆိုက်ကောင်းလို့ အတော်လေးပဲ လှလှဝဝ နေလိုက်ရပါတယ်၊ သူနဲ့ကျတော့ လေးလ လောက်ပဲ ကြာလိုက်ပါတယ်။

အဲဒီ လူနဲ့လဲကွဲရော အမောင်ရေ၊ ကျွန်မမှာ သိမ်ငယ်လာလိုက်တာ အောင်သင်းကပါ ခော်ကားတော့တာပါပဲ၊ ဒီတော့မှ ကျွန်မ ဘဝ ကျွန်မသိပြီး မြို့မှာ ကိုယ်နဲ့ မတန်တဲ့ အဝတ်လှလှတွေ၊ ဘာမှမလုပ်ရတဲ့ အနေလှလှတွေ မမက်တော့ဘဲ တောမှာပဲ ကောက်ခိုက် ကောက်ရိတ်၊ ငါးပက်ရတဲ့အလုပ်နဲ့ပဲ နေပါတော့မယ်လို့ဆိုပြီး ရွာပြန်ပြေးပါ တယ်။

ဒါပေမယ့် ဘဝဆုံးဖို့ အကုသိုလ်ကံ ပါလာတဲ့ ကျွန်မမှာ ရွာမှာ မကောင်း သတင်း ပြေးနေလိုက်တာက မြို့မှာ ကျွန်မဖြစ်ခဲ့တာထက်ပိုဆိုးပြီး ပြည့်တန်ဆာမ၊ မကောင်း တဲ့မိန်းမရယ်လို့ ဘယ်သူကမှ အပက်မလုပ်ကြဘဲ တံတွေးခွက် ပက်လက် မျောတော့တာပါ ပဲ၊ ကျွန်မကို မိန်းမဖော်တွေ၊ ယောက်ျားလေးတွေကလဲ ဝိုင်းပြီး နှိမ်ကြတော့တာပေါ့။

ကျွန်မမှာ နေ့စရာ ထိုင်စရာ မရှိတော့ဘူး၊ ဒီတော့ ကျွန်မလဲ စိတ်ခပ်ဆတ် ဆတ်နဲ့ အို...ငါ ဒီမှာနေလဲ ဘာထူးသေးလဲ၊ လူတောထဲ တိုးနိုင်တာမှ မဟုတ်တော့ဘဲ၊ အသိတွေ ဆွေမျိုးတွေ

မျက်မှောက်မှာ အရှက်တော့ ခံမနေဘူး၊ သူတို့မမြင်ကွယ်ရာမှာပဲ ငါ ပြစ်ချင်သလိုပြစ်လို့ဆိုပြီး ကသာကို ပြန်လာခဲ့တော့တာပါပဲ။

ရှေ့ဆက်တော့ အထူးမရေးပါရစေနဲ့တော့ အမောင်ရယ်၊ ပြစ်လိုရာပြစ်ဆိုပြီး အောင်သင်းကြီးလက်ထဲ ပြန်ရောက်ခဲ့တာမို့ အမောင်ပဲ ခဉ်းစားကြည့်တော့၊ ဒါပေမယ့် ကသာပြန်လာပြီး တစ်လလောက်ပဲ ကြာပါတယ်၊ သူက မတရား အနိုင်ကျင့်လွန်းတာနဲ့က သူနဲ့ရန်ဖြစ်ပြီး အမောင့်ဆီ ရောက်ခဲ့တာပါပဲ။

ကဲ...အမောင် ကျွန်မအကြောင်းတွေ အမှန်အတိုင်းသိရတော့ အော်ဂလီဆန် မသွားဘူးလား၊ ရွံမသွားဘူးလား၊ ဒါကြောင့် အမောင် မေးတိုင်း မေးတိုင်း မပြောပါရစေနဲ့ လို့ တောင်းပန်ခဲ့တာ၊ မပြောတာကလဲ တခြားကြောင့်မဟုတ်ဘူး၊ အမောင့်ကို ချစ်လွန်းလွန်း လို့ အမောင်က ကျွန်မဘဝ ရွံပြီး ကျွန်မကို ပစ်သွားမှာစိုးလို့၊ အခုတော့ ဘာထူးသေးလဲ၊ အမောင် ကျွန်မကို ပစ်သွားပြီ မဟုတ်လား။

အမောင်ရေ...သွားတော့ သွားတော့၊ ကျွန်မရဲ့ အသည်းနှလုံးထဲက နှစ်နှစ် ကာကာ ချစ်မိတဲ့ အမောင်ရယ်။

အမောင်ဟာ ကျွန်မကို သူများလို လှည့်စားယူတာလဲမဟုတ်၊ လူမိုက်ငွေပေးပြီး ယူတာလဲမဟုတ်၊ တကယ့်စိတ်ကောင်း၊ တကယ့်သတ္တိနဲ့ ယောက်ျားပီပီ လူမိုက်လက်ထဲက ကျွန်မဘဝကို ကူညီကယ်တင်တာ ကျွန်မသိပါတယ်၊ ဒါကြောင့်လဲ အမောင့်ကို ကျွန်မချစ်တာ၊ ချစ်တာ အသက်ပေးပြီးချစ်တာ၊ အမောင့် စတွေ့တွေ့ချစ် အစ်ကိုလို့ခေါ်ခဲ့ရာက နောက်တော့ နှလုံးသားထဲမှ ပေါ်လာတဲ့အတိုင်း ‘အမောင်’ လို့ ဘယ်သူ့ကိုမှ မခေါ်ဖူးတာ ခေါ်ခဲ့တာပဲ အမောင်ရယ်။

အမောင်ကလဲ ကျွန်မကို တကယ်ချစ်တာပါပဲ။ ကျွန်မ သိပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် အမောင် အခု ဆက်မချစ်နိုင်တော့ဘူး မဟုတ်လား၊ မယားရှိရာနေရပ်ကို ပြန်ရတော့မယ်၊ ပြန်ပါ ပြန်ပါ အမောင်ရေ၊ ကျွန်မကို မေ့လိုက်ပါတော့၊ လူဆိုတာ သတ္တဝါတစ်ခု ကံတစ်ခုပဲ၊ အမောင် ဟိုကနေပြီး ငွေပို့မယ်ဆိုတာလဲ မပို့နဲ့တော့၊ အမောင်မရှိတဲ့နောက် ကျွန်မလဲ ဒီဘူတာဝင်းက ဝေးတဲ့နေရာ သွားတော့မယ်။

လူ့ဘဝဆိုတာ ဒီလိုပဲ ‘ဆန်ဆုံစား၊ ကံကုန်သွား’ ကြတာပါပဲ၊ အမောင်ရေ... သွားတော့....သွားတော့....

မသူ

သူ့စာဆုံးတော့ ကျွန်တော့်မျက်စိတွေမှာ မျက်ရည်တွေ ဝေ၍ဝါး၍ နေပါပြီ။
တိုင်ရို သင်္ဘောကား ဂယက် ပွေးပွေး လှိုင်းသံတေးနှင့် ကသာကမ်းနံဘေးက ဝေးသည်ထက် ဝေးခဲ့ပြီတကား...။